

ERHVERVS- OG
VÆKSTMINISTEREN

7. december 2012

Besvarelse af spørgsmål 66 alm. del stillet af Erhvervs-, Vækst- og Eksportudvalget den 14. november 2012.

ERHVERVS- OG
VÆKSTMINISTERIET
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Spørgsmål:

Ministeren bedes kommentere henvendelsen fra Sammenslutningen af uafhængige økonomiske rådgivere vedr. lovudkastet til lov om finansielle rådgivere, jf. ERU alm. del - bilag 44.

Tlf. 33 92 33 50
Fax 33 12 37 78
CVR-nr. 10 09 24 85
evm@evm.dk
www.evm.dk

Svar:

Sammenslutningen af uafhængige økonomiske rådgivere (herefter Sammenslutningen) har fremsendt sine bemærkninger til Erhvervs- og Vækstministeriet ”Rapport om mulighederne for at styrke uvildig rådgivning”, som blev offentliggjort i august 2012.

Jeg anser Sammenslutningens kommentarer til det kommende lovforslag om finansielle rådgivere som høringssvar. Lovforslaget er netop sendt i høring med en frist den 19. december 2012, hvorfor jeg vil kommentere på disse, når høringen er afsluttet.

Sammenslutningen fremhæver derudover to forhold, som ikke er omfattet af lovforslaget, men som blev behandlet i ministeriets rapport. Sammenslutningen kritiserer for det første, at lovforslaget ikke omfatter et forslag om, at långivere skal opdele deres gebyrer i et gebyr for långivning og et gebyr for rådgivning.

Et sådant forslag vil efter Sammenslutningens opfattelse kunne bidrage til at styrke konkurrencen mellem den finansielle sektor og de finansielle rådgivere, fordi forbrugerne i stedet for at betale et rådgivningsgebyr til bankerne vil kunne købe rådgivning hos de finansielle rådgivere.

I Erhvervs- og Vækstministeriets rapport fra august 2012 om mulighederne for at styrke uvildig rådgivning fremhæves det, at en stor del af den informationsindsamling, der sker med henblik på rådgivning, alligevel skal indhentes til brug for kreditvurderingen. I rapporten fandt ministeriet således, at det ikke var muligt endeligt at foretage en opdeling af den tid, der anvendes til kreditvurdering, og den tid, der kun anvendes til rådgivning, og som vil kunne overlades til en uafhængig rådgiver.

I forbindelse med udarbejdelsen af rapporten, vurderede Finansrådet, Realkreditforeningen og Realkreditrådet, at der i et pengeinstitut typisk anvendes ca. 6 timer på et rådgivningsforløb ved f.eks. en bolighandel. Hertil kommer 2 timer og 40 minutters sagsbehandling hos et realkreditinstitut. I forhold til dette tidsforløb vil kun 30 minutter - efter organisationernes vurdering - kunne udskilles til en uafhængig rådgiver.

Dertil kommer, at en opsplnitning af gebyrerne forudsætter, at forbrugerne får valgfrihed mellem at optage et lån med eller uden rådgivning, for at kunne undlade at betale et gebyr for rådgivning til penge- eller realkreditinstituttet. Dette strider imidlertid imod bestemmelser i kreditaftaleloven og god skik bekendtgørelsen, hvorefter der består en rådgivningspligt for den finansielle virksomhed, hvis kunden anmoder om det, eller hvis omstændighederne tilsiger, at der er behov for det og i forbindelse med optagelse af visse typer af lån, herunder ydelse af lån med sikkerhed i fast ejendom. Rådgivningen skal være relevant, retvisende og fyldestgørende og skal være baseret på kend-din-kunde-princippet.

Derudover vil der være en risiko for, at nogle forbrugere fravælger rådgivning i pengeinstituttet uden at købe sig til rådgivning ved en uvildig rådgiver. Der er med andre ord risiko for, at forbrugerne ikke anvender det sparede rådgivningsgebyr til at købe rådgivning hos en uafhængig rådgiver. Dermed kan rådgivningspligten i god skik bekendtgørelsen ikke håndhæves, da det ikke vurderes muligt at pålægge penge- og realkreditinstitutterne at kontrollere, om kunden har modtaget rådgivning hos en uafhængig rådgiver. En opsplnitning af gebyrer vil derfor i praksis kunne medføre en dårligere forbrugerbeskyttelse.

På baggrund af ministeriets rapport mener jeg ikke, at der er grundlag for at indføre et krav om opsplnitning af gebyrer i et gebyr for kreditgivning og et gebyr for rådgivning. Finansrådet, Realkreditrådet og Realkreditforeningen var i forbindelse med høringen af rapporten enige heri. Der findes endvidere ikke i dag en forpligtelse for andre finansielle virksomheder til at udskille deres omkostninger til rådgivning til et særligt gebyr. Derfor fremgår dette heller ikke af udkastet til lovforslaget om finansielle rådgivere.

For det andet fremhæver Sammenslutningen, at rådgivning i finansielle virksomheder er finansieret via renter og bidrag for et lån. Disse udgifter er fradragsberettigede. Det er derimod ikke muligt at få fradrag for udgiften til rådgivning hos en finansiell rådgiver. Sammenslutningen finder, at der bør være mulighed for at få skattefradrag for udgiften til rådgivning hos en finansiell rådgiver, for på den måde at sikre en fair konkurrence mellem den finansielle sektor og de finansielle rådgivere.

For så vidt angår spørgsmålet om indførsel af en fradragsret for udgifter til finansiell rådgivning kræver det en nøjere vurdering, herunder af evt. finansielle konsekvenser. Jeg kan i den forbindelse oplyse, at mine embedsmænd vil afholde et møde med Sammenslutningen, hvor dette bl.a. vil blive drøftet med inddragelse af Skatteministeriet.